

Началството се встревожи отъ това извѣстие. Заговориха за испращане къмъ Търново войски отъ шипченския отрядъ. Опълчението получи заповѣдъ да бжде готово за походъ. Говореше се, че то щѣло да замѣсти ония на Шипка части, които щѣли да се испратятъ за Търново. Изобщо, изглеждаше работата да е твърдѣ сериозна. Опълчението бѣ готово и чакаше заповѣдъ за походъ, но измина се день-два, а заповѣдъ за трѣгване не послѣдва.

— Види се, извѣстието за поражението на еленския отрядъ да е било прѣувеличено, си говорихме ний, и за туй не ни дигатъ отъ тукъ въ походъ.

По послѣ, обаче, се оказа, че извѣстието не е било прѣувеличено и че, дѣйствително, елен. отрядъ е билъ разбитъ съвършено. Колкото се отнася до това, че насъ не ни вдигаха въ походъ, трѣбваше да се благодаримъ на обстоятелството, че Сюлейманъ паша не се възползува отъ побѣдата си и не настѣпи на Търново, както не се възползува и на 9-ий Августъ на Шипка: още първия день да прѣдприеме обходно движение на нашия дѣсенъ флангъ, въ който случай Шипка на втория день щѣше да бжде въ ржцѣтъ му.

Тѣй и сега, вмѣсто да настѣпи на Търново, като унищожи по части пристигающитѣ подкрѣпления, а отъ тамъ на Габрово, той се бѣ повърналъ назадъ, и съ това ни избави, може би, отъ една катастрофа.

По послѣ, много се говореше за подробноститѣ на битката при Елена. Но тѣй като въспоминанията ми се отнасятъ само до дѣйствието на 3 я дружина отъ Българското опълчение и отчасти за онова на другитѣ дружини, за туй ще се огранича за тая битка само съ нѣколко думи.

На 22 Ноемврий при Елена, само благодарение на сжщата безпечность и нераспоредителность на началствующитѣ, които се отбѣлѣзваха и у насъ, загинаха много доблестно-пазившитѣ своитѣ постове офицери и войници. Една частъ отъ орловския полкъ бѣше взета, заедно съ ранения полковой командиръ въ плѣнъ, както и 11 орѣдия.